

Fra Søren Kierkegaard: *Enten-Eller II* (1843), SKS 3, 232:

De tvende her antydede Standpunkter kunne nu ansees for Forsøg paa at realisere en ethisk Livs-Anskuelse. Grunden, hvorfor det ikke lykkes, er den, at Individet har valgt sig selv i sin Isolation, eller har valgt sig selv abstrakt. Dette kan ogsaa udtrykkes saaledes, at Individet ikke har valgt sig selv | ethisk. Han er derfor ikke i Sammenhæng med Virkeligheden, og naar dette er Tilfældet, saa kan ingen ethisk Livs-Anskuelse gennemføres. Den, der derimod ethisk vælger sig selv, han vælger sig concret som dette bestemte Individ, og denne Concretion opnaaer han derved, at denne Vælgen er identisk med denne Angren, der rathaberer Valget. Individet bliver sig da bevidst som dette bestemte Individ, med disse Evner, disse Tilbøieligheder, disse Drifter, disse Lidenskaber, paavirket af denne bestemte Omgivelse, som dette bestemte Produkt af en bestemt Omverden. Men idet han saaledes bliver sig bevidst, overtager han det Altsammen under sit Ansvar. Han hæsiterer ikke, om han skal tage det Enkelte med eller ikke; thi han veed, at der er noget langt Høiere, der gaaer tabt, hvis han ikke gjør det. Han er da i Valgets Øieblik i den fuldkomneste Isolation, thi han trækker sig ud af Omgivelsen; og dog er han i samme Moment i absolut Continuitet, thi han vælger sig selv som Produkt; og dette Valg er Frihedens Valg, saaledes, at idet han vælger sig selv som Produkt, han ligesaa godt kan siges at producere sig selv. Han er da i Valgets Øieblik ved Slutningen; thi hans Personlighed slutter sig sammen, og dog er han i samme Øieblik netop ved Begyndelsen, thi han vælger sig selv efter sin Frihed. Som Produkt er han indeklemmt i Virkelighedens Former, i Valget gjør han sig selv elastisk, forvandler hele sin Udvorteshed til Indvorteshed. Han har sin Plads i Verden, i Friheden vælger han selv sin Plads, det er, han vælger denne Plads. Han er et bestemt Individ, i Valget gjør han sig selv til et bestemt Individ, til det samme nemlig; thi han vælger sig selv.

Individet vælger da sig selv som en mangfoldig bestemt Concretion, og vælger sig derfor efter sin Continuitet. Denne Concretion er Individets Virkelighed; men da han vælger den efter sin Frihed, saa kan man ogsaa sige, at den er hans Mulighed, eller, for |233| ikke at bruge et saa æsthetisk Udtryk, at den er hans Opgave. Den, der lever æsthetisk, seer nemlig overalt kun Muligheder, disse udgjøre for ham den tilkommende Tids Indhold, hvorimod den, der lever ethisk, overalt seer Opgaver. | Denne sin virkelige Concretion seer Individet da som Opgave, som Maal, som Formaal.